

se nalazi u poglavljima knjige od 55-60 držimo posebno važnim za muslimane. Mnoge stvari koje je autor kazao poklapaju se sa kur'anskim kazivanjima kada je u pitanju Isa a.s., i njegovo učenje. Tu se navodi npr. da se Isa a.s. u prvim stoljećima poslije njegova odlaska sa ovog svijeta nije smatrao ni "Božijim sinom", a kamo li "bogom ili božanstvom." Također se navodi da Isa a.s. nije poučavao o "originalnome grijehu". Mnogi su elementi kršćanskoga obredoslovlja direktno preuzimani iz ranijih paganskih tradicija. Biblija koju poznajemo danas nije ni nalik na ono što su Isa a.s. i njegovi sljedbenici iz ranoga doba naučavali i prakticirali. Na koncilu u Nikeji oko 325. godine car Konstantin zajedno sa izvjesnim biskupima izmjenio je Isaova a.s. izvorna učenja. O ovom su se, na temelju vlastitih istraživanja, mnogi muslimanski istraživači davno izjasnili.

Je li Isa a.s. bio ženjen?

Da Vinci Code također navodi da je Isa a.s. bio oženjen sa jednom od svojih učenica Marijom Magdalenom, da je imao dijete s njom i da su njegovi potomci i danas živi. Premda Kur'an o Isaovom a.s. bračnom životu i porodici ništa ne govori, nije grijeh pretpostaviti da je bio oženjen, da je imao ženu i porod. Allah dž.š. u Kur'anu u suri Hud u 38. i 39. ajetu veli:

"I prije tebe Mi smo poslanike slali i učinili pa su oni žene i potomstvo imali! Nijednom poslaniku nije dato da donese čudo kakvo, osim sa dopuštenjem Allahovim. Svako doba imalo je knjigu, pa je Allah dokidao sta je htio, a ustanovljavao sta je htio! U Njega je Knjiga glavna."

Međutim roman na jednom mjestu sugerira da je Marija Magdalena bila Isaova a.s. ljubavnica. **Kazati da je Isa a.s. bio oženjen i nije grijeh, ali posumnjati ili sugerirati da je imao intimne odnose sa ženom izvan braka ravno je blasfemiji. Mi te dijelove odlučno i odbijamo i osuđujemo.**

Nadamo se da će u budućnosti biti pokušaja rasvjetljavanja života i drugih Allahovih poslanika, ali samo onako kako dolikuje da se predstavljaju najbolja stvorenja koja je Allah dž.š. slao ljudima i u skladu sa opisima koje je o njima On sam dao. Upravo zbog toga, mi u ovom romanu kao ni u filmu, ne vidimo nikakve

velike vrijednosti. Oni koji se prema Allahovim poslanicima odnose nedolično, spremni na lažna i fiktivna predstavljanja, zaslužuju samo prezir, sažaljenje i osudu.

Međutim, prilika je ovo da muslimani druge upoznaju sa učenjima islama kada je u pitanju ne samo Isa a.s. nego i drugi poslanici, a posebno Muhammed a.s.

Senad AGIĆ

ŠTA SE KRŠĆANIMA NUDI DA ČITAJU O ISLAMU?

Pregled

Jedan teolog je (David H. McKinley) nedavno u svojoj knjizi "Traganje za zadovoljstvom" istražio pet mitova dolaženja do osjećanja zadovoljstva:

1. mit progresa
2. mit čulnoga užitka
3. mit uspjeha
4. mit popularnosti
5. mit posjedovanja materijalnih dobara

Na koncu je dosao do zaključka da su svi mitovi trčanje za vjetrom tj uzalud i da se jedino pravo zadovoljstvo pronalazi u ispravnom odnošenju prema Bogu.

Mnogi životi ili vecina ljudskih života na zemlji nisu, hvala Bogu, ispunjeni grijesima, ali nemaju ni uporišta u Istini koja je objavljena od Boga. Šteta je to kada se zna da za ljudsku dušu nema ništa pogubnije od življenja i umiranja bez pravoga cilja i svrhe. Ako je život traženje njegova značenja, onda se može reći da to traženje daje sasvim malo rezultata.

Ali, šta tek reći za one koji svjesno Istinu skrivaju ili je prikazuju u iskrivljenome obliku. Nedavna euforija koju je generirao 9/11 potakao je mnoge kršćanske autore da pišu o islamu i da

tako svojim istovjericima ponude informaciju o islamu. Umjesto da odgovore zadatku, mnogi su se utrkivali ko će bolje istaknuti “teološke, historijske i moralne nedostatke vjere” koju oni smatraju glavnim krivcem zbog porasta političke nestabilnosti u svijetu. Većina ovakvih autora je evangelističke provenijencije.

Nažalost, čak i za objektivne kršćane koji se bave islamom, mnoge od ovih publikacija intoniranih evangelističkim polemikama historijski su netačne, teološki neutemeljene i zarad promocije svoje evangelističke misije, zavodljive. Cilj je izazvati netrpeljivost prema islamu i njegovim sljedbenicima.

Kada god se jedna pojava podvrgava kritici potrebno je sačuvati objektivnost, ispravnost u potupku dolaznja do zaključaka i pravednost. Pogotovo danas je to potrebno kada se dvije vjere nalaze u procjepu historijskih tenzija. Zahtjev je da se tenzije razriješe upotrebom rigoroznih historijskih analiza. Umjesto toga imamo proizvoljne ocjene koje samo zbunjuju čitaoca, knjige koje vrve od mrznje i netrpeljivosti.

Gdje je koncept “kršćanske ljubavi” kada su posrijedi tumačenja i predstavljanja islama?

Prva od nekoliko koje su se nedavno pojavile je knjiga Johna MacArthura “**Terorizam, džihad i biblija: Odgovor na terorističke napade**” (W Publishing Group, 2001). Najgora u nizu knjiga koja crni islam i demonizira poslanika islama. Pitamo se zašto uopće o islamu pišu ljudi koji nemaju nikakvih kvalifikacija da bi to mogli uredno i pošteno odraditi. Knjiga nas podsjeća na najgroznije srednjovjekovno predstavljanje islama kao vjere koja se sirila mačem, a autor se ne ustručava čak proglasiti poslanika Muhammeda a.s. kao čovjeka koji je demonskim silama inspiriran. Knjiga ne daje uvid ni u osnovna učenja islama, ali zato vrvi od netačnosti usljed vrlo loseg istraživačkoga rada, ako ga je uopće i bilo. MacArthur naprosto 9/11 napad pripisuje onim snagama koje žele osujetiti kršćansku podršku Izraelu. Umjesto da analizom dođe do pravih odgovora zašto militantni muslimani mrze Zapad i da se pri tom barem pozove na 1500 godina negativnoga odnosa Zapada prema svijetu islama, on netačno tvrdi kako su Turci

ubili nekoliko miliona Amerikanaca i navodi fabricirane hadise o 72 hurije kao glavni motiv samoubilačkih bombaških napada. Ni pomena o Palestincima i njihovoj patnji i borbi da sačuvaju svoj vatan.

U sataniziranju islama iskazao se je i Don Richardson sa svojom knjigom “**Tajne Korana**” (Regal, 2003). Po mišljenju ovog autora musliman je po definiciji nasilan.

Da dalje navodim čime je sve autor blatio islam i njegovog poslanika, ne dolikuje mi ni kao muslimanu a pogotovo imamu. Ostao sam skrhan i potišten pred saznanjem da se islamu može proizvoljno i nekritički pripisivati upravo ono što islam strogo zabranjuje. Pitamo se gdje je zaista ta kršćanska ljubav i milosrđe?

Slijedi još jedan neobičan postupak, koji nam podmeće Ralph W. Stice u knjizi “**Od 9/11 do 666**” Iako je proveo 8 godina studirajući islam i dijalog sa muslimanima, i umjesto da nesto pozitivno kaže i tako ohrabri mlađe generacije i najavi bolje dane, on je izabrao upravo suprotno - da upozori i “pripremi Crkvu za strašne događaje koji su po njemu predskazani.” Jedna od najbolnijih i najštetnijih za buduće odnose muslimana i kršćana je ono ‘predskazanje’, koje kaže da će “antikrist biti musliman”. Ne’uzu Billah! Bože sačuvaj! Još navodi i detalje života u Americi pod muslimanskom tiranijom i precizira da će se sve to dogoditi za 13 godina od danasnjega dana. Knjiga je objavljena prošle godine, dakle još je 12 godina preostalo do početka kraja svijeta. Ipak se nadam da kršćani u Americi ovu laž neće uzeti suviše ozbiljno.

Ni knjiga “**Tamna strana islama**” čak dvojice autora i stručnjaka R.C. Sproula i Abdul Saleeba (Crossway, 2003) nije puno bolja. Kao i knjiga “**Kako islam planira promijeniti svijet**” autora Williama Wagnera (Kregel, 2004) koja se može čitati uz određene rezerve. Naslov je isuviše zavodljiv i stvara utisak da knjiga uvjerljivo govori o ozbiljnom planu muslimana da zavladaju svijetom. Pri tom se, da bude smiješno, poziva na Kasmir, Čeceniju i Palestinu - primjere muslimanske zaostalosti. 9/11 za Wagnera je označio početak ‘sukoba civilizacija’.

Dvojica autora pokazuju nešto više razumijevanja i suptilnosti. U knjizi “**Je li Isusov Otac Muhammedov Bog?**” (Zondervan,

2002), Timothy George se obraća kršćanima i ustvrđuje da “ništa dobrog ne može donijeti demoniziranje i ponizavanje islama.” Ipak, autor ne može a da ne upozori da “islam ima svoju tamnu stranu.” Zašto se islam optužuje za tamnu stranu, zašto ne neodgovorni muslimani, pitamo se. Zar se na islam treba gledati kroz ono što cine neki muslimani?

Krcanski naučnik i veteran u misionarstvu Phil Parshall u svojem djelu “**Krst i polumjesec**” (Gabriel, revidirano izdanje, 2002) islam predstavlja uglavnom u pozitivnom svjetlu. Npr. govoreći o dzamiji on veli: “Muslimani su bolji sljedbenici biblije kada su u pitanju svakodnevne molitve od kršćana”. George ispravno zaključuje da “mi kršćani moramo diskutirati nepomirljive razlike sa muslimanima, ali priznati i sličnosti, mostove i zajedničke teme. Ima mjesta ‘otkrivanju’ islama ukoliko to budemo činili pažljivo, sa razumijevanjem i strpljivim proučavanjem.”

Ono što je ispravno za islam ispravno je i za Ameriku

Napokon, jedna knjiga koja bi se morala svakako nabaviti i od korice do korice pročitati. Knjigu je napisao imam Feisal Abdul Rauf “**Ono što je ispravno za islam ispravno je i za Ameriku**” (What’s Right With Islam Is What’s Right With America) objavio je HarperSanFrancisco 2004. godine, sa predgovorom cuvene Karen Armstrong. *Christian Science Monitor* je knjigu proglasio kao jednu od 5 najboljih, koje su se pojavile u 2004. godini. Preporučujem je svakom onom ko je zabrinut za odnose među sljedbenicima islama i Zapada. Tu se mogu naći odgovori kako razumjeti islam u ovovremenom kontekstu i kako postati most razumijevanja između muslimana i Zapada. Svi svjetski stručnjaci za religiju o knjizi su se najpohvalnije izrazili. Ovo djelo je namijenjeno da pomogne generacijama savremenoga doba da se bolje snađu u svijetu u kojem živimo i djelujemo i da ublaži tenzije koje opasno prijete da poremete odnose među civilizacijama.

Da bi se stvari u glavama i srcima ljudi promijenile potrebno je čitati. Ne bilo što, nego ono što će nam pomoći da shvatimo svoju ulogu na zemlji, cilj života, smisao življenja, kako da

razvijamo i usavršavamo svoju duhovnost i sl. Da shvatimo šta to Bog od nas traži. Zašto nas je stvorio? Dakle, da spoznamo fundamentalne odgovore na pitanja života i smrti, ovoga i onoga svijeta, dobra i zla. Mnogi ispravno vjeruju i ispravno prakticiraju pa su ipak duhovno mrtvi. Zašto? Kod uleme postoje odgovori. Ako se nema vremena provesti vrijeme sa ulemom, onda se moraju čitati njihova djela. U protivnom, nikada nećemo osjetiti slast vjere tj. života i zauvijek ćemo ostati siromasi duha.

Sobzirom da se većina knjiga sa negativnim pristupom islamu pojavila u posljednjih nekoliko godina, ne možemo se oteti utisku da se je ovakvom tematikom željelo pažnju kršćana odvratiti od čitanja kontraverznog i za savremenu kršćansku ortodoksiju kompromitirajućeg i štetnog romana Da Vinčijev kod.

A Knjiga imama Abdul Raufa pravo je osvježanje, u pravo vrijeme i pada na srce kao lijek na ranu. Završimo s nečim pozitivnim. Islam je opstajao i širio se uprkos svojim neprijateljima, ne zbog muslimana i njihovoga sistematskoga rada da ga se zaštiti i promovira, već zbog jednostavne činjenice da je islam prirodan čovjeku, on je njegova prirodna potreba.

Ko se presvuče ‘odjećom’ koju je Allah za njega skrojio, nikada neće biti prevaziđen i nikada neće biti izvan vremena i prostora.

I nikada neće biti ostavljen na miru.

Senad Agić